

[Henning Rasmussen]

Det, man fortalte os i juni og i august, ja så sent som under åbningsdebatten sidste torsdag, er ikke rigtigt. Det er ikke rigtigt, at det er lykkedes »at få det uhyggeligt store, mangeårige underskud i statsfinanserne ud af verden«, som statsministeren sagde i åbningstalen for 9 dage siden.

I dag siger finansministeren, at vi i år, i 1988, får et statsunderskud på 8 mia. kr. – hvis vi slipper med det. I dag siger han, at vi til næste år får et underskud på knap 3 mia. kr. i stedet for et overskud på 8 mia. kr. I dag siger finansministeren, at vi til næste år får næsten ingen stigning i produktionen, ingen stigning i borgernes indtægter, et fald i erhvervenes investeringer, et fald i boligbyggeriet og en ny uhyggelig stigning i arbejdsløsheden oven i den, vi har i forvejen. Derfor svigter statens indtægter af skatter og afgifter, og derfor løber udgifterne til de arbejdsløse og bistandsklienterne i vejret.

I dag siger finansministeren og statsministeren, at regeringen er gået i gang med at finde nye besparelser: Vi skal finde endnu flere milliarder kroner. Hvor mange ved vi ikke. Hvor og hvordan ved vi heller ikke.

Resultatet er, at der er skabt en ny, stor usikkerhed, nye huller i finanslovsforslaget og en større uklarhed i timerne op til førstebehandlingen i dag.

Derfor spørger vi: Hvad er det egentlig, regeringen vil have vi skal tage stilling til i dag? Og jeg vil gerne forklare nærmere, hvorfor vi spørger.

Finanslovsforslaget har jo flere gabende huller.

For det første: Der er ikke et menneske, der ved, hvordan regeringen tænker sig at de 2,3 mia. kr. på en række budgetreguleringskonti skal findes. Regeringen ved det heller ikke selv.

For det andet: Rundt omkring i budgettet er der konti på mere end 3 mia. kr., som de stillede forslag kun kan indbringe en brøkdel af, og en række andre sparekonti er også usikre.

For det tredje: Hvor meget mener regeringen at de nye choktal kræver af nye nedskæringer eller nye indtægter? Taler vi om 4, om 6 eller om 8 mia. kr.? Eller hvad taler vi om?

Og for det fjerde: Kan vi overhovedet stole på regeringens nye skøn over indtægter og udgifter? Eksempelvis: Tør vi tro på, at der til næste år købes 110.000 biler i Danmark med en afgift på 10,4 mia. kr. i indtægt? I år sælges der

formentlig omkring 85.000 biler. Eller tør vi stole på, at arbejdsløsheden »kun« stiger med 15.000 til 265.000 til næste år? Danmarks Statistik oplyste jo i forgårs, at erhvervslivet har mistet 30.000 arbejdspladser i løbet af det sidste år, og til næste år skærer stat, amter og kommuner ned i beskæftigelsen, samtidig med at der er stadig flere, der melder sig på arbejdsmarkedet. Jeg kunne nævne andre usikkerheder, og det er derfor, jeg spørger: Hvad er det egentlig, der står i regeringens finanslovsforslag på en række vigtige områder? Hvad er det egentlig for et grundlag, vi har i dag for at tage stilling?

Og så tror vi heller ikke, regeringen for alvor har forstået, hvad det er, der er gået galt, hvad der har gjort Danmark til et land i stagnation og på nogle områder endda i direkte tilbagegang. Det er jo ikke de andre landes skyld. De fleste af vore handelspartnere har stigende produktion, de køber mere både til investering og til forbrug, de fleste har lavere inflation end vi, og de har næsten alle et lavere renteniveau. Ja, der er lande, der som Sverige er i stand til at have en arbejdsløshed på kun 1½ pct., en pæn udvikling i produktionen og en pæn udvikling i eksporten, at bevare en god og effektiv offentlig sektor og at have ægte optimisme i behold.

Og så er vi i Danmark i øjeblikket i den situation og har været det i en tid, at oliepriserne, der jo tidligere har givet vores land kæmpestore økonomiske problemer, er kraftigt faldende. Fejlen ligger derfor inden for landets grænser i den politik, der føres. Det er den, der har ført til de nedslående resultater. Det er derfor også først og fremmest den, der skal tages stilling til, og den, der skal ændres på nogle væsentlige punkter, og her har regeringen afgørelsen.

Det er den, der afgør, om den vil føre en politik i den retning, Fremskridtspartiet vil have det, med massive nedskæringer i de offentlige udgifter med de katastrofale virkninger, det vil have for vort land og for dem, der skal bo her, med ny stor arbejdsløshed og ny håbløshed, eller den vil sejle i siksakkurs med skiftende flertal og uden sikkerhed for, at der kommer en forsvarlig finanslov med tanke på fremtiden ud af det, og uden at der samtidig kommer store, samlede løsninger på så væsentlige problemer som uddannelse til mange flere, større produktion, større eksport, større opsparing og mere forskning, eller den har mod og styrke til at erkende, at landets dybt alvorlige økonomiske